

Мони. Незнамъ.

Мирчо. Тя каза, че отива за играчки на елхата, пъкъ....

Мълчание.

(Мирчо гледа елхата и спомнилъ си нещо продумва:) Татко, тате.... Азъ.... Азъ си научихъ стихотворението „Дѣдо Коледа“ Сека ме изпита.

Мони. Добре.

Мирчо. Искамъ н ти да ме изпиташъ.

Мони. Добре, мое дете.

Мирчо. (Застава предъ елхата). — Сега ще го кажа, както на бѣдни вечеръ. (Почва).

Дѣдо Коледа! еи го пакъ

Веселъ и засмѣнъ,

Посрѣдъ студъ и скрежъ и снѣгъ

Бързъ запъхтѣнъ....

До като Мирчо декламира, бащата е обърналъ гърбъ и едва сдържа сълзи.

Мирчо. Хубаво ли го казвамъ, татенце?

Мони. Много хубаво, мило дете.

Мирчо. Ами защо не ми ржкоплеска, както другъ пжтъ?

Мони. Забравихъ, рожбо.

Мирчо. Да не забравяшъ, че ще ти се разсърдя. Мамка никога не забравя... (Като си спомня) Тази мамка, тази мамка, много окъснѣ.... Азъ ще ѝ се разсърдя.

Мълчание.

Мирчо. Ще си дойде ли скоро, бе татко?

Мони. Незнамъ, мило.